

nu en Gang har faaet tildelt Invaliderende og fremdeles maa betragtes som værende i Besiddelse af kun en Trediedel Arbejdsevne, deres Invaliderende eller nedsætte den meget betydeligt.

Jeg tror, at Misstemningen overfor og Kritikken af denne Lov har sin Grund i, at de, som er sat til at foretage Tildelingen af denne Rente, maa gøre det rent skønsomt paa Grundlag af de Oplysninger, som de faar fra Læger og Sygekasser og de Mænd og Kvinder, som underskriver Erklæringerne. Det vil med andre Ord sige, at de Afgørelser, som træffes, er rent skønsomme, er, om jeg saa maa sige, Papirafgørelser. Vi har søgt at modvirke dette ved at stille Forslag om, at der foretages en Gennemgang af samtlige Rentynderes Forhold, og efter de Udtalelser, der fremkom fra den ærede Ordfører for Venstre, synes jeg, at han maatte kunne slutte sig til den Betragtning: at det gælder om at faa undersøgt, om de, som faar Invaliderende, virkelig er Invalid eller ikke. Det forekommer mig, at det maa være Konsekvensen af de Udtalelser, det ærede Medlem fremsatte. Jeg tror, at Kritikken ikke saa meget gælder dette, om Invalideringen er paa 800 Kr. eller 600 Kr., eller hvilken Størrelse man nu vil tage, men derimod dette, at det kan siges, at der er nogle, som modtager denne Rente uden at have moralsk Ret til den. For at hindre Misbrug har det Parti, jeg tilhører, i Folketinget krævet, at Kommunalbestyrelserne skulde indsende Oplysninger om Rentynderne, og at disse Oplysninger skulde indsendes hvert femte Aar og altsaa nu straks fremsendes. Vi ønsker ogsaa, at Formen for Tildeling af Invaliderende skal ændres. Vi finder det rigtigt, at de Folk, der træffer Afgørelse om Tildelingen, har indgaaende Kendskab til Ansøgerne. Derfor har vi foreslaaet, at der skulde nedsættes Amdsudvalg eller Amdsnaevn, bestaaende af en Jurist, en Læge, en Arbejdsgiver og et Sygekassemedlem, for derved at faa saa mange forskelligartede Kræfter til Hjælp som overhovedet muligt, og Kræfter, som i nogen Grad har Forstaaelse af de paagældende Forhold, med andre Ord et lokalt Udvalg, som kunde bedømme Ansøgenes Forhold i enhver Henseende. Jeg behøver ikke at føje til, at der skal være en Appellinstans for det Tilfælde, at Udvalgets

Medlemmer ikke er enige, eller Ansøgeren føler sig brøsthølden ved den truffne Afgørelse. Gik man til noget saadant, tror jeg, at man ikke vilde blive udsat for Misbrug, og at vi vilde fjerne Kritikken, Uvillien mod denne Lov, som vi vist alligevel alle er enige om — det kom ogsaa til Orde fra ærede tidligere Talere, maaske ikke saa meget fra den konservative Ordfører, som synes at mene, at denne sociale Lovgivning var et Udslag af Konkurrence, synes jeg det ærede Medlem sagde, mellem Venstre og det radikale Parti (Modsigelse af *Piper*) — det ærede Medlem brugte et Udtryk i den Retning. Jeg tror ingenlunde, at dette er rigtigt. Der er ikke Tale om nogen Konkurrence her. Naar vi er kommet til denne sociale Lovgivning, er det paa Grundlag af velovervejede Forhold.

Det, man tilstræber fra Regeringens Side, er jo Spareforanstaltninger, og det, jeg her har nævnt, tror jeg vil være en Spareforanstaltning, der rækker langt, langt videre end de Spareforanstaltninger, den højtærede Minister foreslaar. Og jeg mener ikke, nogen vil kunne rejse berettiget Indvending mod, at man siger til de Mennesker, som ikke er berettigede til at hæve Invalidere- rente: Nu kommer vi til at afvikle dette Forhold. Jeg er ganske klar over, at hvis en Mand eller Kvinde har oppebaaret Invaliderende og maaske økonomisk er meget daarligt stillet, kan man ikke straks sige til vedkommende: Nu har du i saa og saa mange Aar hævet 800 Kr., men det er fuldstændig uberettiget, derfor tager vi det hele fra dig. Jeg tror, man maa foretage en Aftrapning, saa at Beløbet nedsættes med visse Mellemløb og efterhaanden bortfalder, for saa vidt vedkommende Invalidere- nyder er saaledes stillet, at den Fremgang, der er foregaaet i hans Tilstand, fortsættes og bevares, saa at han eller hun ikke mere kan betragtes som Invalid i Invalidelovens Forstand. Jeg mener altsaa, at dette under de nuværende Forhold vilde være vel egnet til at imødekomme de Ønsker, Regeringen nærer om Sparsommelighed, og at det meget vel lader sig gøre at gaa den Vej, jeg her har peget paa.

Dernæst har vi peget paa, at det er et Spørgsmaal, om man skal fastholde det samme Rentebeløb for alle de paagældende. Det siger sig selv, at et Beløb har ikke den